

## POSTANOWIENIE

22 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczuk

na posiedzeniu niejawnym 22 czerwca 2023 r. w Warszawie,  
w sprawie z powództwa P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.  
przeciwko B. G.  
o zapłatę,  
na skutek skargi kasacyjnej P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.  
od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku  
z 5 stycznia 2022 r., XII Ga 876/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset 00/100) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

(K.G.)

[ł.n]

## UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (przyczyn kasacyjnych).

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca P. Sp. z o.o. w S. powołała się na istotne zagadnienie prawne dotyczące „(...) interpretacji pojęcia wątpliwości spełnienia świadczenia przez drugą stronę ze względu na jej stan majątkowy w rozumieniu art. 490 § 1 k.c. w odniesieniu do sytuacji, w której strona mająca spełnić świadczenie pieniężne, świadomie wstrzymuje jego spełnienie bez podstawy prawnej, mając dopiero zamiar podjęcia czynności, na podstawie których będzie mogła taką podstawę wykreować.”. Wskazała ponadto na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

W świetle utrwalonego stanowiska, powołanie się na istotne zagadnienie prawne (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.) wymaga sformułowania problemu prawnego i uzasadnienia, że ma on precedensowy (nowy) charakter lub znaczenie dla rozwoju prawa. Problem ten powinien odnosić się do konkretnych przepisów prawa i zostać ujęty w sposób abstrakcyjny, a zarazem wiązać się z rozpoznawaną sprawą; konieczne jest przy tym wskazanie argumentów, które prowadzą do jego rozbieżnych ocen (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II

CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 10 kwietnia 2014 r., IV CSK 623/13, z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14).

Bliższa analiza nie pozwalała uznać, by skarżąca wykazała twierdzoną przyczynę kasacyjną.

Przytoczona we wniosku wątpliwość miała kazuistyczny charakter, osadzony jednoznacznie w okolicznościach konkretnej sprawy. We wniosku nie odwołano się do wypowiedzi orzecznictwa lub doktryny, nie sformułowano możliwych kierunków rozstrzygnięcia powołanego problemu ani też przemawiających na ich rzecz jurystycznych argumentów. Przedstawiona kwestia odrywała się ponadto od wiążących Sąd Najwyższy ustaleń faktycznych Sądów *meriti* (art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.), z których nie wynikało, aby pozwany świadomie wstrzymywał spełnienie świadczenia pieniężnego zmierzając do wykreowania podstawy odmowy jego spełnienia, takiej jak odstąpienie od zawartych umów lub postawienie w stan wymagalności roszczenia z tytułu kary umownej. W świetle podstawy faktycznej zaskarżonego wyroku dostarczony przez skarżącą towar był natomiast niezgodny z umową – zanieczyszczony i o nieodpowiedniej gęstości, a wstrzymanie zapłaty było związane z reklamacją. Sąd Okręgowy, w ślad za Sądem Rejonowym, przyjął również, że skarżąca nie udowodniła, aby spełnienie świadczenia pieniężnego przez pozwanego było wątpliwe z uwagi na jego stan majątkowy, czego wymaga art. 490 § 1 k.c. Polemikę z tym stanowiskiem na etapie postępowania kasacyjnego należało uznać za niedopuszczalną (art. 398<sup>13</sup> § 2 w związku z art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c.).

Z wywodów wniosku nie wynikało również, aby zaskarżony wyrok był nieprawidłowy, a tym bardziej, by był on wadliwy w stopniu ewidentnym i widocznym na pierwszy rzut oka, czego wymaga przyczyna kasacyjna określona w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2013 r., III CSK 311/13, OSNC 2014, nr 7-8, poz. 83 i z dnia 20 sierpnia 2014 r., II CSK 77/14, OSNC 2015, nr 7-8, poz. 91). Także w tym przypadku lakoniczne wywody wniosku wybiegały częściowo poza wiążące Sąd Najwyższy ustalenia faktyczne sprawy, z których nie wynikało, aby złożone przez pozwanego oświadczenia woli o odstąpieniu od zawartych umów zostały złożone już po ich

wygaśnięciu. Jeżeli zdaniem skarżącej Sądy *meriti* w tym punkcie błędnie zrekonstruowały treść wiążących strony umów, to konieczne było sformułowanie zarzutu naruszenia art. 65 k.c., czego w skardze nie uczyniono. W zakresie, w jakim w związku z rozważaną przyczyną kasacyjną podnoszono, że pozwany nie miał podstaw, aby odstąpić od umów zawartych ze skarżącą, należało także zauważyć, że ocena tego twierdzenia wymagałaby analizy zasadności podstaw kasacyjnych, co wybiegało poza kognicję Sądu Najwyższego orzekającego o przyjęciu skargi do rozpoznania.

Jedynie ubocznie należało w związku z tym dostrzec, że wniosek ujawniał sprzeczność argumentacyjną. Jest bowiem jasne, że przekonanie, iż w sprawie doszło do oczywistego i rażącego naruszenia przepisów prawa, widocznego już *prima facie*, co warunkuje przyczynę kasacyjną określona w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., stoi w opozycji do jednoczesnego twierdzenia, że w sprawie, w której złożono skargę, występują istotne zagadnienia prawne, których rozstrzygnięcie wymaga wypowiedzi ze strony Sądu Najwyższego.

Należało zatem odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z tych względów, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 i art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c. Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

(K.G.)

